

Letnik III.

v lažnjivi obleki.

Štev. 4.

Izhaja po dvakrat na mesec, kedar ga prebere in ne konfiscira policija. — Veljá celo leto 2 gold., pol leta 1 gold. in četrt leta 50 kr. za vsacega brez ozira na stan, osebo in narodnost. — Posamezne številke se dobivajo, če jih kaj ostane, po 10 kr. v Klerr-ovi bukvarnici na velikem trgu št. 318, kjer je tudi administracija.

Kdor ga bere in ga ni kupil, se bo, ako se zasači, ostro kaznoval.

Okrožnica.

Kdor ima ušesa, naj bere, in kdor ima oči, naj posluša važno prekucijo v „Brenceljnovi“ državi, ktera se bo skoro spolnila in ktera prisili svojeglavno muho, da si premeni zavrtnik pod svojo glavo, kakor se vidi že danes. Vse naj posluša.

„Brencelj“ obrača, c. k. državno pravdnništvo pa obrne, in sicer v zvezi s c. k. deželnim predsedništvom. Ko je „Brencelj“ ob novem letu ošabno naznanil, da hoče odslej izhajati po trikrat na mesec, je naredil račun brez c. k. državnega pravdnništva, ktero je postavljeno, da čuje kakor jastreb nad sitno muho, da se ne zgubi v tiste daljave, ktere so nasajene s paragrafi. Kakor znano, je ta varuh „Brenceljna“ že enkrat zasačil in ga hotel zavrtniti, pa je sam obvisel med paragrafi.

Kaj pa pomaga c. kr. državnemu pravdnishtvu, ako tudi vjame „kumernega Brenceljna“, na katerem se ne dá nič oglodati ali obrati! C. kr. državno pravdnishtvo hoče imeti kaj mastnega, kaj debelega, kar bi mu v roki obstalo, ko bi po „Brenceljnu“ segel; zlasti zdaj, ko bi „Brencelj“ po trikrat na mesec nagajal, bi se lahko kam zaletel, kjer je avstrijska postava nasadila ostre, „špičaste“ preklje, paragrafe imenovane, s kterimi c. k. državno pravdnishtvo lovi in strelja svoje zajce. Ti paragrafi so gosti kakor prosó in med njimi je eden, za namene c. kr. državnega pravdnishtva kakor nalašč, kteri veli, da morajo politični listi, kteri izhajajo več ko po dvakrat na mesec, vložiti kavcijo, to je, zastavo za c. k. pravdnishtvo, iz ktere zajema, kedar se toženi list obsodi. Ta zalóg ali zaklad je v Ljubljani 1000 gold. avstrijske veljave. Tedaj se obrne c. k. pravdnishtvo do c. k. deželnega predsedništva ter mu razodene svoje srčne želje; c. kr. deželno predsedništvo pa naroči v zapečatenem ukazu, da mora „Brencelj“, ker je političen list, če hoče dalje izhajati po trikrat na mesec, pripraviti 1000 gold. za posebne potrebe c. k. državnega pravdnishtva.

„O ne boš, Jaka!“ si misli politični „Brencelj“. „Ta bi bila lepa! Kakor da bi imel človek toliko denarja, da bi ne vedel, kako bi se ga znebil! To bi bila očitna zapravljivost! 1000 gold. je za c. k. državno pravdnishtvo, gledé „Brenceljna“, še za eno leto premalo. Kdo neki bo zraven pesa položil še cent špeha, če je volk blizo?“

Vrh tega „Brencelj“ tudi nima 1000 gold., to tû kar pové, če bi mu tudi rekli, da je bahač, tedaj c. k. državnemu pravdnishtvu vstreči še ne more ne, ko bi bila še boljša prijatelja. Ne bo nič iz te kupčije.

Da pa „Brencelj“ ne krati pravič svojih naročnikov in ostane pri besedi, bo — ako c. k. državno pravdnishtvo in c. kr. deželno predsedništvo dovoli, se vé da — pošiljal po enkrat na mesec svojega sina, mladega „Brenceljna“ med svet. Ta je z očetom enake vere, zabavljaj bo na vsa usta, kar se bo dalo, in sicer celo leto le za 1 gold.; „Brencelj v lažnjivi obleki“ pa za 2 gold., toraj oba skup toliko, kolikor je veljal do zdaj „Brencelj“ sam.

Naročnikom „Brenceljna“ pa, kteri so naročnino že poslali, se bo pošiljal brezplačno ali zastonj.

Pa naj se c. k. državno pravdnishtvo za zdaj pod nosom obriše in si poišče koga družega, kteri bi mu dal za „Brenceljna“ 1000 gold. zastave, sam jih ne bo dal, so slaba leta, rajši ostane tretjikrat na mesec doma za pečjó pri materi. Naj se pa tudi mladič skusi po svetu, da bo kedaj mogel očeta nadomestiti, če bo treba.

Taka je, slavno c. k. državno pravdnishtvo! Če Vam ni po volji, se pa drugod pritožite! „Brencelj“ Vam ne upa 1000 gold. zlasti zdaj ne, ko človek ne vé, doklej bodo nad Vami porotniki, kterim se denarja bolj škoda zdi, kakor Vam, ki kar grabite.

„Brencelj.“

Slava pruski kulturi!

(Resnobno pretresovanje.)

Kdo ni čul o božji šibi, Atila imenovani, in o njegovih pasjeglavcih, kateri so po južni Evropi razsajali, morili in požigali?

Komu niso pripovedovali stara mati o turških rajdah, katere niso le požigale, morile in ropale, timveč tudi ljudi vlačile v sužnost, kjer so se morali odpovedati veri ali pa biti v hudi sužnosti?

„Ej, te so stare“, mi bo rekel kdo, „za to, kar se je zgodilo, naša hranilnica nič ne dá! Hvala Bogú, da jih več ni!“

O, še so še, Turki in pasjeglavci, in sicer na Francoskem, kjer moré, požigajo mesta in ljudi, ne prizanašajo nobeni starosti, nobenemu stanu, kateri trosijo svojo kulturo in nemško omiko z mečem, svincem in strelnim prahom siloma po francoski deželi, da je joj! Zopet je vstal Atila iz groba, njegov duh je obsedel pruskega ministra Bismarka, kteremu na čast se morí po Francoskem. Ima na svoji strani starca, kateri si je dal tik mrtvaških kopic in rek krvi posaditi na glavo krono nemškega cesarstva in kateri skriva svoje namene in svojo vest vedno pod ukradeni plajšč „božje previdnosti“.

Za časi Atila in ljutih Turkov ni bilo v Evropi tako krvave vojske, se ni prelilo toliko krvi, kakor jo prelije letos meč prusko-nemške kulture. Nabite krogle (bombe) pruske kulture že treskajo v Pariz, kateri se mora vdati Bismarkovi samogoltnosti. Koliko zdravih, čvrstih, omikanih ljudi, nado in cvet naroda, je že požrlo nikdar sito žrelo pruske prenapihnenosti in Bismarkove ošabnosti! In tega klanja in morjenja ne bo še kmalu konec, kajti sedanjí Atila ima naravo risa, kateri ne morí, da bi bil sit, timveč iz veselja in da tolaži krvoželjnost.

Take zveri se je treba bati nam Slovincem, kajti ko bi zavila Avstriji vrat, je tudi po nas, naša narodnost bi padla pod mečem prusko-nemške kulture. Pozor tedaj, Slovenci, in to tim več, ker imamo med sabo ljudi pruske vere, kateri bi nas vsako uro radovoljno izdali Prusom. Zlasti v Ljubljani in po nekterih drugih mestih slovenske dežele se je zaredila ta gnjusoba in golazen, ktera vriska na glas, kedar Prusi zmagajo in pobijejo na tisoče Fran-

cozov. Teh se varujte, ogibajte se jih kakor s kužno boleznijo ali s pruskimi garijami obsedenih. Skrivajo se radi pod visoke pinje in ustavoverne plajšče, a spoznajo se po smradu, kateri puhti iz njihovih ust, kedar spregovoré.

Pozor, Slovenci, varujte se nemčurskih volkov, kateri Vas zalezujejo v hlinjeni ustavoverni ali liberaluški koži. Pozor! pozor!

Ljubljanski mestni odbor v zadregi.

Bliža se čas, o katerem začne drevje poganjati. Tudi ljubljanski mestni zbor bo pognal in sicer tretjino svojih udov iz sebe, ker so se že „znucali“. To je edino početje, katero koristi našemu mestu; ko bi iz odbora pognani udje ne stopili nazaj ali pa se ne volili drugi, bi bila Ljubljana čez tri leta rešena nemčurske more, ktera jo zdaj tlači. Tako pa dobí vsako leto po 10 novih mor.

A zarad te dogodbe mestni očetje niso v zadregi, kajti vedno bi se še našel kak fantalin ali sploh kak nemčurski duh, kteremu se sline cedé po mestnem svetovalstvu; ni jih tedaj skrb, da bi ne napolnili „rotovža“ z možmi nemčurske kulture.

Druga dogodba je, ktera je počila med nemčursko tridesetico kakor strela. Vsled slabe konstitucije je ta odbor že od nekdanj glava bolela, zdaj mu bo pa še celó odpadla. Dasiravno večkrat dela prav brez glave, jo mora na videz vsaj imeti. Gospod dr. Suppan je bil tako slab župan, da se zdaj že sam sebi preslab zdi, tedaj bo odstopil. Dobro, to je prva stopinja, za katero mu bo mesto hvalo pelo. Pa kjer kdo odstopi, mora nastopiti drug, in prav to je, zarad česar je ljubljanski mestni odbor v zadregi.

Kdo bo zdaj župan ljubljanskega mesta?

Za dr. Suppanom se bo težko našel vreden naslednik, kajti kar zahteva tridesetica od svojega očeta, ni malo.

Prvič: Biti mora nemčur, liberaluh in ustavovernež z dušo in telesom, s krvijo in z mesom, niti kocinice ne sme imeti na sebi slovenske.

Drugič: Iz svojega življenja mora dokazati dostojno število političnih blamaž in vsaj dva dolga nosa.

Tretjič: Mora biti na enem ušesu gluh, in sicer na levem, katero posluša pritožbe slovenskih prebivalcev.

Jaka in Anka.

Žalostna povest za smeh.

(Dalje.)

Štefan mu dá kos gobe in ko je pipa prižgana, se vstopi Jaka vštric njega in pogleda na zvonik, kamor gleda tudi Štefan.

„Hm“, pravi Jaka dalje, „tvoj tobak je prav dober, Štefan. Kje ga kupuješ, da bom vedel tudi jaz za-nj?“

„Tam le pri Drobniču“, pravi Štefan; „ima tudi prav dobro vino! Če si žejen, Jaka, ga bova pa vsekala polič“.

„I, no, prav zeló nisem žejen danes, pa ga že bom, samo“

„Nič ne skrbi, Jaka“, reče Štefan, „plačal bom že jaz; saj imam tako nekaj za-te, bova pa porajtala“.

Na to stopita k Drobniču, sedeta za mizo in Štefan naroči polič boljšega, Jaka nekako debelo gleda, ker Štefan sicer ni bil tak, da bi bil koga k pijači silil ali pa plačeval še celó boljšega.

Oče Drobnič sam prinese vino in natoči kozarec. Štefan vzdigne kupico in napije svojemu pivcu, potem jo dopolni in jo potisne k Jaku.

„Na tvoje zdravje, Jaka! Le potegni ga, če ga bo zmanjkalo, ga bo pa Drobnič še prinesel“.

„Oho, kaj pa danes, Štefan, da si tako dobre volje?“ praša krčmar, kateri sicer le redkokrat vidi Štefana pri svoji mizi.

„Že tako pride“, odgovori Štefan, „danes ti, jutri jaz ali pa narobe, kaj ne, Jaka?“

„I, se vé da, Štefan“, reče Jaka, „saj je vsak enkrat žejen, le jaz sem skoro zmiraj“.

„Zato si pa tudi junak, Jaka, da ti je malokdo kos. Že dalj časa na-te mislim, danes se pa morava zmeniti“.

„Kaj pa tacega, Štefan? Mi pa povej no, da se zmeniva! Se bo videlo, če je za-me“.

„Za-te kakor nalašč“, pravi Štefan, pije in potisne kozarec zopet Jaku. „Saj si dobro znan s Kolenčkom?“

Imé Kolenčka zbode Jaka, kakor da bi bil bos stopil na žebelj; vendar se noče še izdati ter zarenči:

„O, poznam ga, se vé da“.

„Dobro! Anko gotovo tudi poznaš?“

„Da“, odgovori Jaka hitro in pristavi: „Ne vem, Štefan, tvoj tabak je moker, nikakor noče goreti. Bom šel na ognjišče po živo oglje“.

„Na, tū imaš gobo! Anko tedaj poznaš in veš, da je ni pridnejše dekile od nje.“

„O, se vé da, ni je ne!“

„Kako, ko bi jo ti pregovoril, da bi prišla o Božiču k meni? Še kakih šest tednov imamo do tje. Če mi jo pregovoriš, saj veš, tisto sukajo, katero nosim o malih praznikih, ti prav rad dam, ker mi je premajhna in vendar še prelepa, da bi jo tje vrgel. Za-te bo še prav dobra“.

„O, se vé da, prav dobra bi bila še“.

(Dalje prihodnjíč.)

Četrtrič: Preden postane glava, mora priseči gosp. Dežmanu, da bo njemu v vseh stvaréh pokoren; pokoršina, čistost (gledé slovenskih sleparij) in ubožnost (na duhu) so poglavitne stvari, ktere storé dobrega župana.

Petič: Se mora s prisego zavezati, da bo v konšt. društvu, čegar ud mora biti, vsaj dvakrat na leto prav predržno Slovincem zabavljal.

Šestič: Da se bo strogo držal pravil konšt. društva.

Sedmič: Da bo na skrivnem vsaj gojil pruske ideje in bo pripravljen, Bismarku vsak dan poljubiti pete in polizati sled njegovih stopinj.

Teh sedmero lastnosti mora imeti ljubljanski župan, da bi bil vredna glava tridesetice; dasiravno že pri nas liberaluštvo dalje časa razsaja, se ga je vendar-le še malo tako do dobrega nalezal, da bi imel vse te lastnosti. Tedaj so naši mestni možje zares v zadregi. Bog vé, pri komu bodo našli vseh teh sedmero lastnosti!

Rešpehtarjova kuharica.

No, vidte, smo pa spet skept. Jest zdej nimam dost cajta, da b' po star voreng z Vam plavšala, pa si že človek odtrga tū al tam kakšno uro, da v naglici pové, kaj je med tem cajtam novga.

Sej veste, da sem zdej še zmerej derehtarca od tajč tejatra, k' so me en intelgenten kometé anštelal. To je še precej dober dinst, pa vendar b' si človek še rad naprej pomagal. Zdej je spet ena lepa legnat, k' se bodo volil gmejtrati. Tist gospod iz Biatne vasi, k' se jim prav Dežmanov Korelj, so v strašni ferlegnat, k' ne vedó, koga b' za ibljanskega purgermajstra vštaleral. Tist, k' bi rad bli, niso za nič, tist pa, k' so za kej, pa nočjo bit, polej je pa že težko.

Zadnjič smo se v avšes pogovarjal, koga b' volil. Eni so rekli tega, drugi unga, toko, da ni blo nič; na konc špetirenge smo bli glih tam, koker od konca. Mokarjov Kajfež, na kterga smo mislili, je že umrl, gospod Žepan nočjo bit na nobeno vižo več, Capnikov Jaka se na vso moč bran, no, jest pa tud ne vem, kaj bi storila, al bi bla, al' ne.

Po dolgi špetirengi so sklenil, da bojo toko-le naredli: Vsih trideset mož, k' so zdej na rotovž, se bo vstopilo v kolo, polej s' bo pa dohtar Žepan zavezal oči, koker ta čas, kder slepe miš lové, ta drug se bodo pa vrtil okol njega in kder bo on zaupil „golt“, se bodo pa vstavli; polej pa bo on enga zacahnal s palco in tist bo polej namest njega slepa miš, čem reč, purgermajster ibljanskega mesta.

Vidte, toko smo sklenil, to bo gital. Jest sem imela še drugo misel, da b' se namreč ves gomestrat avšpílal in polej bi bil tist purgermajster, k' bi se vlekel na prvi ruf. Pa moje misli niso gor vzeli, zato, k' se bojé, da b' nobeden nič ne stavil in b' še tistih 30 lumer ne spečal med foljk, zato k' je zdaj navada, da se tiste reči avšpíljajo, k' niso nič vredne. Polej sem pa še nekaj svetvala. „Če že tega nočte“, sem rekla, „pa avšpíljajte purgermajstrov stol, po groš lumaro, koker za kakšno staro uro; ta je že nekaj vreden, da boste 90 lumer spečal. Tist, k' zadene ta prvi ruf, bo pa purgermajster. Še jest bom vzela eno lumero, magari 90“.

Pa jim spet to ni tavallo. Ne vem, kakšni ljudje so!

Jest b' jim b'la rada pomagala k purgermajstri, pa nočjo poslušat moje štíme. Le čakajte, še od hiše do hiše bote pekli purgermajstra, pa ga ne bote dobil, zato, k' ni rad nobeden purgermajster, kjer so taki svojoglavci, koker ste vi. Na zadnje bote še mene prosil, da b' bla purgermajsterca.

Kaj mislite, da bom? Ja? tle na pest se mi vsedte, bote pa Benetke vidli!

Čast, komur čast gré!

Ljubljanski „Tagblatt“, kteri se, kakor je splošno znano, še ni nikdar zlegal, je pripovedoval o radoljškem župniku, da ni hotel pokopati reveža. To resnico je moral potem preklicati, ker je bila taka, kakor znana svinja iz Brezja.

In vendar se je pokazalo, da je „Tagblatt“ resnico govoril, kajti umrlega berača župnik res ni pokopal, timveč — pogrebci. Iz tega se vidi, da se „Tagblatt“ do zdaj še ni nikdar zlegal — v nedeljah in praznikih namreč.

Primerno gradivo za c. k. konšt. zборе.

Dolge skušnje učé, da se ustavoverci ne poboljšajo, timveč v zborih in sejah vedno mlatijo že večkrat omlačeno prazno slamo zarad Slovincem. „Brencelj“, kteremu so take seje že res dolgočasne in pogreti govori ostudni, je premetal vse kote konšt. dvorane in našel te-le stvari, o kterih se še, kar on vé, ustavoverci niso ne v Ljubljani, ne v Mariboru, ne v Celji, ne v Celovcu razgovarjali.

1. Koliko so nekteri tuji kričalci koristili svoji deželi s tem, da so se v Avstrijo ali med Slovence preselili?
2. Koliko malopridnežev, nagajivcev, zabavljivcev in nesramnežev je več v deželi, odkar so prišli ustavoverneži, kakoršen je na pr. gosp. Ertl med nas?
3. Za kakošne ljudi naj bi se zopet vpeljala palica?
4. Ali bi ne bilo koristno za Avstrijo in za nas, ko bi nekteri ljudje, kteri dobivajo po 16 tisuč na leto, dobivali vsak dan po 25?
5. Bi ne bilo koristno za Slovence, ko bi malo manj poti peljalo v deželo, a malo več iz nje?
6. Ktera péta po naših deželah največ poteptá?
7. Koliko kmetov se mora noč in dan truditi, da je sit le eden uradnik?
8. Ktera golazen hodi po dveh nogah?
9. „Tedeum“ za slovensko krotkost in za davke, ktere plačuje ljudstvo.

Nova postava.

Nikdar se še ni tako živo čutilo pomanjkanje za županstvo sposobnih oseb, kakor letos. Da se tej zadregi v okom pride, se bo vpeljala postava, po kteri je vsak ljubljansk nemčur in liberaluh, kteri je prestopil vsaj 30. leto, zavezan, postati župan in to brez vsega ugovora. Te stopinje rešile bi ga le slovenske kozé ali pa zmožnost slovenskega jezika. Tisti, kogar zadene, mora biti tako dolgo župan, da popolnoma obnorí.

Ljubljanski magistrat.

Potres.

V Brežicah in njeni okolici na Štajarskem je bil te dni velik potres. Naravoslovci so preiskavali to čudno dogodbo in našli, da so potres napravile uši, ktere so jele kašljati nad nezaupnico, ktero so poslali nemškutarski odborniki brežkega mesta vrlemu slovenskemu poslancu gosp. Kosarji.

Zdaj bo pa kmalu sodni dan, ko so jele že v Brežicah uši kašljati.

Pogovori.

Jaka. „Tagblatt“ zabavlja vladi, češ, da je jako slaba, če stavlja v to svojo moč, da zapodi tujca Zimmermana, kateri je izdal v Gradcu škandalozen list, iz dežele.

Jože. Prav ima „Tagblatt“, kajti ko bi hotela vlada pokazati pravo moč, bi ne zapodila Zimmermanna s amega iz dežele.

Tine. Mesto Pariz se je podalo pruski sili, tedaj bo kmalu vojske konec.

Tone. Ne tako brž! Predno bo vsak prusk vojskovođa kralj ali cesar, bo še mnogo krvi prelite.

Gospodu Podboju.

Na Vašo prošnjo, da bi postali predstojnik našega okraja, se odgovarja to-le:

Z ozirom na to, da so tam, kjer ste Vi, vse piške, kapuni in pure v nevarnosti, — in da ni mogoče, da bi se ohranil mir med Vami in perutnino, — dalje da imamo rajši piške v trgu kakor Vas, — se Vam naznanja, da se Vaša prošnja ne more vslišati. Ostanite tam, kjer ste, a mi obdržimo svoje piške in kapune.

Trebenjčani.

Vesela novica.

Iz gotovega vira vé „Brencelj“ povedati, da se bo še pred začetkom meseca marca Slovincem dovolilo vse, kar so zahtevali po taborih in pri drugih zbornih sklepih. Že je sestavljeno in pisano pismo, v katerem se bo to zagotovilo in podpisalo, in sicer je tudi dan te imenitne dogodbe že znan. Ta dan je, kar zagotovimo pri svoji časti, že blizo, kajti ta dan odrešenja bo — 30. svečana tekočega leta.

Narobe.

Ljubljanski „Tagblatt“ je nedavno, ko je naznanil, da je Kranjica dobila službo na Nemškem, rekel: „Pri tej se menda ni oziralo na narodnost, timveč na zmožnost“, in je mislil, da je s tem mahnil po Slovincih. Ne boš, Jaka! Narobe je!

Ravno po tem se ločijo Kranjci od Nemcev in tujcev, da se pri unih ozira na zmožnost, a pri teh le na narodnost, ker drugače bi bil na priliko gosp. Ertl in ljudje njegove vrednosti, Bog vé kje in Bog vé kaj.

Raka v vodo.

Ko so nekdanj slovenski volilci Kljunovem Cenetu poslali nezaupnico, so s tem vrgli raka v vodo, kajti Cene je s to nezaupnico na Dunaji dokazal, kar mu je bilo potrebno za mastno službo, namreč, da ni Slovenec.

Zdaj pa so breški nemškutarji vrgli raka v vodo z nezaupnico, katero so poslali gosp. Kosarju, kajti ž njo mu dajo javno spričalo, da je to, kar volilci od njega pričakujejo, namreč vrl domorodec ali Slovenec. Ko bi mu bili poslali zaupnico, bi bil imel vzrok, tožiti jih zaradi razžaljenja časti.

V čitalnici.

„Ko bi bil vedel, da se pri čitalničnih plesih v Ljubljani „fraki“ bolj obrajtajo, kakor zurke, bi si bil za Vodnikovo besedo tudi napravil „frak“, da bi bil bolj obrajtan. Blagor mu, kdor ume nemški in ima „frak“, kajti njegovo je v čitalnici plesa kraljestvo!“

„Brencelj“ v zurki.

Nova zadrega.

Kakor sliši „Brencelj“ iz zanesljivega vira, je pruski minister Bismark zavrgel ponudbo, da bi sprejel ljubljansko županstvo.

Kaj bo pa zdaj?

Čudno!

„Kakošni so neki Štajarci? Vsi skup imajo enega Seidelna, pa jim še ta preseda, jaz pa jih pijem po sedem na dan, pa mi jih je še premalo!“

Metličan.

Ljubljanski Diogenes.

Rešpehtarjova kuharica: Za božjo voljo, gospod Dežman, kaj pa išete pri jasnem solncu z lučjo v „laterni“?
Dežman: Župana za ljubljansko mesto.
Brencelj: Kaj pa, ko bi bil jaz, he?

Išče se človek,

kteri bi bil pripravljen, sprejeti imé ljubljanskega župana in s tem druge za nos voditi. Več o tem pri

Dežman & Comp.,

zaloga nemčurske inteligencije in kapitala.

Razpis službe.

Ker je dr. Käsmacher izstopil iz odbora, je tedaj izpraznjena služba

norišnega zdravnika

s pristavkom, da mora priti k vsaki društveni seji, če je treba, tudi k sejam mestnega odbora, da je vselej pri roki, če bi se potreboval. Zlasti mora znati s krampom na čelu puščati.

Ponudbe naj se pošiljajo

odboru konšt. društva v Ljubljani.